

[Glistrup]

bindende, forblommede vendinger knytter et håb om kan komme engang om 3 eller 5 eller 8 år, men også at gøre dagens gerning og skære hakkelse i døgnets rejsestald, altså med andre ord se at stoppe det, som nu skal ske i næste måned med licitationen, der skal lade de 175 mill. kr. springe i henhold til lovforslaget. Vi har hverken råd til at lade skillingen eller daleren springe i dette land.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betrager jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 89:

Forslag til folketingsbeslutning om genoptagelse af forhandlingerne mellem ministeren for kulturelle anliggender og Det kgl. Teaters personale.

Af Ingerlise Koefoed (SF) m.fl.
(Fremsat 17/3 83).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

SF ønsker, at man skal udskyde ombygningen på Det kgl. Teater, indtil kulturministeren har genoptaget og færdiggjort forhandlingerne med personalerne på Det kgl. Teater.

Jeg vil godt lige stoppe op et øjeblik ved udtrykket »færdiggøre forhandlingerne«, for hvad betyder egentlig det? Betyder det, at kulturministeren herefter forpligtes til at blive ved med at forhandle, uanset om der kan opnås et resultat eller ej? Hvem skal skønne, hvornår forhandlingerne er færdige? Vil man

pålægge ministeren under alle vilkår at blive enig med personalerne? For det betyder, at ministeren, som jeg ser det, skal bryde en lang række forudsætninger.

For det første vil jeg sige, at der har jo været forhandlet længe. Jeg mener ikke, at det er problemet om tid, der har gjort, at man nu er nået til det også for mig at se ulykkelige resultat, at man har været nødt til at træffe den beslutning, at nu må kulturministeren diktere disse arbejdsregulativer ensidigt. Jeg synes ikke, det er nogen heldig udvikling. Jeg er ikke spor tilfreds med den, jeg er ikke spor glad for den, og det er ikke udtryk for magtskyge hos ministeren, at det er rart, at man nu selv kan sidde og bestemme. Jeg havde langt hellere set, at man i en god atmosfære havde fået nogle forhandlingsresultater, hvor alle parter kunne have sagt: o.k., vi nåede et godt stykke af vejen.

Men hvad er så problemet? Hvorfor har man ikke kunnet få det? For det første har problemet været penge. Da regeringen tiltrådte i september sidste år, havde jeg meget kort tid efter min tiltræden et møde med Det kgl. Teaters personalegrupper, hvor jeg måtte gøre dem klart, at det var regeringens holdning, at der ikke kunne gives lønforbedringer. Nu skal jeg ikke kaste mig ud i et stort, samfundsbeskrivende, nationaløkonomisk foredrag om, hvorfor der ikke kunne det, men regeringen, finansministeren, fandt det meget svært at plukke enkelte grupper ud og sige: her vil vi give lønforbedringer, uanset hvordan det i øvrigt går i samfundet. Ergo måtte man sige til personalerne: vi ved godt, at der hos personalerne har været en mere eller mindre udtalt fornemmelse af, at der skulle penge på bordet, men det må vi nu skuffe jer med; vi kan ikke lægge penge på bordet. Det betød så også, at man derefter frafaldt nogle af de krav, som man med rimelighed kunne sige havde noget med lønforbedringer at gøre, altså gik man fra ministeriets side tilbage i sine krav og opstillede herefter nogle minimumskrav, som ikke var de oprindelige.

Hvorfor gjorde man så det? Ja, det gjorde man, fordi man af folketinget er blevet pålagt at få gjort noget ved de regulativer, og det pålæg fik den daværende kulturminister, da loven om Det kgl. Teaters ombygning blev vedtaget, hvilket selvfølgelig ikke er SF's ordfører ubekendt.